

и украшения, били страстни към златото и паритъ, крайно суевѣрни и жестоки, люти и свирѣпи на война и даже въ мирно време.

Общественното имъ устройство прѣдставлявало слѣдующитѣ главни черти:

Нисшето съсловие или простия народъ се намиралъ почти въ робство и не се зачиталъ за нищо. Всичката властъ, всичкото влияние, всички права и прѣимущества, всички почести и отличия принадлежали на двѣ висши съловия — *друидитъ* или жрецитѣ, и *конницитъ*, както ги нарича Цезарь, понеже тѣ не се сражавали иначе, освѣнъ на коне. Друидитѣ сѣдили споровѣтѣ и спрѣчкванията, частни и общи, оплакванията и углавнитѣ дѣла, рѣшавали въпроситѣ за миръ и война между племената и прочие. За това тѣ имали голѣмо влияние върху общественнитѣ работи и управлението и се ползвали съ голѣмо уважение. Къмъ съсловието на конницитѣ принадлежали всички благородни и видни галли (като днешното дворянство). Главното имъ, най почетно занятие било войната — и тѣ я водили непрѣкъснато. Лова били сѣщо любимо тѣхно занятие. Тѣмъ принадлежало и гражданското управление и отъ тѣхната срѣда ежегодно се избирали, както главнитѣ граждански управители, тѣй и главнитѣ военни прѣдводители. Всѣко племе имало свое особено управление и свои особенни управители и прѣдводители; но сѣщевременно тѣ съставлявали единъ народъ, общитѣ работи на който се рѣшавали въ общенародни събрания. Трѣбва обаче да забѣлѣжимъ, че до и въ време на войната съ Цезаря галлитѣ въобще били постоянно раздѣлени на двѣ противни и враждебни една на друга политически партии, отъ които на чело на едната стояли еду-

итѣ или едуититѣ, отдавнашни съюзници на римлянитѣ, а на чело на другата — тѣ арвернитѣ, тѣ секванитѣ, а въ време на войната съ Цезаря — ремитѣ. Сѣщо тѣй били раздѣлени и всички други племена и общини взети по отдѣлно. Цезарь грижливо поддържалъ това раздѣление и твърдѣ искусно се ползвалъ отъ него.

Военното устройство на галлитѣ се прѣдставлява въ слѣдующия видъ:

При обикновеннитѣ случаи на война отивали най виднитѣ конници съ собственнитѣ си дружини, съставени отъ домочадията имъ, подвластното имъ простолюдие и *солдуритъ*. Тѣй се наричали младежитѣ отъ благородно происхождение, които доброволно постѣпвали при конницитѣ на служба като орженосци, давали имъ клѣтва за вѣрность и повиновение, учили се при тѣхъ на всичко, което се отнасяло до военното дѣло, и сподѣляйки съ тѣхъ трудовѣтѣ, подвижитѣ и славата имъ, участвували и въ тѣхнитѣ забавления, ловъ, пирувания и др. т. Солдуритѣ, както и всички други отъ благородно происхождение войници въ дружинитѣ, се сражавали на коне, а простолюдието — пѣша. А въ случай на особена важность или опасность извършвало се общо въоръжение на едно или нѣколко съединени племена, и въ тѣзи общенародни опълчения висшето съсловие съставлявало пакъ конницата, а простия народъ пѣхотата. Както въ обикновеннитѣ случаи, тѣй и въ извънрѣднитѣ обстоятелства, отъ съсловието на конницитѣ се избирали, въ общенародни събрания, главенъ воененъ прѣдводителъ, който обаче ималъ твърдѣ ограничена властъ и се намиралъ въ голѣма зависимость отъ прѣдводителитѣ на частнитѣ дружини. Главната сила и най добрата часть на галлскитѣ опълчения със-